

blandt Andet af den administrerende Direktion for Kjøbenhavns Fattigvæsen at udvide den paa den i bemeldte Forordnings § 13 nærmere angivne Maade, saaledes at alene en Person's Ophold i en Kommune under visse Betingelser paadrog samme Forpligtelsen til at afholde Omkostningerne ved hans Kur og Pleje for et vist Tidrum.

Det har imidlertid vist sig, at man ikke derved er naaet ud over de Vanskeligheder, hvorpaa man var kommet ind — som ovenfor bemærket mindre paa Grund af nogen indre Nødvendighed end som Følge af en bogstavelig Fortolkning af et enkelt Udtryk i Plakaten af 14. Decbr. 1810 § 18. Der er neppe nogen Bestemmelse i den gjældende Fattiglovgivning, der har voldet større Besværigheder og givet Anledning til flere vanskelige mellemkommunale Spørgsmaal og Forsøg paa Omgaaelser end de oftnævnte Regler i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 sammenholdt med Pl. af 29. Decbr. 1829, og der er ingen Tvivl om, at en Opgivelse af disse Regler i høj Grad vilde bidrage til at simplificere Fattiglovgivningen og lette dens Anvendelse. At der ikke i deres historiske Forudsætninger indeholdes nogen Grund til deres Bibeholdelse, turde fremgaa af de ovenstaaende Bemærkninger. Det, der skulde tale herfor, skulde være den Betragtning, at der ikke burde tillægges en kortvarig Sygehjælp, som en Person modtager udenfor sin Forsørgelseskommune, den Betydning, at den afbryder hans Erhvervelse af Forsørgelsesret, idet hans Afgang til saadan Erhvervelse herved vilde blive for besværliggjort. Men en saadan Betragtning vilde i Virkeligheden føre langt videre og konsekvent lede til aldeles uantagelige Resultater. Man vilde nemlig med ligesaa stor Føje kunne hævde, at det samme maatte gjælde om enhver kortvarig Understøttelse til Afhjælpning af anden almindelig forekommende uforstyldt Træng, s. Ex. Træng hidrørende fra Arbeidsløshed. Som Forholdene have udviklet sig, turde det blandt den Del af Befolkningen, som lever fra Haanden og i Munden, være en lige saa almindelig Trængsaarsag, at Bedkommende ikke seer sig i Stand til at forstaffe sig Arbejde, som at han eller hans Familie bliver syg, og der synes derfor ikke at være nogen særlig Grund til at gjøre Forskiel herpaa og paa Sygdom, og da navnlig ikke, naar henses til den Afgang, der særlig i Kjøbstæderne haves til at erholde Sygehjælp uden Fattigvæsenets Mellemkomst, og til den Udvikling, Sygekassainstitutionen har faaet. Dette turde blive end mere indlysende, naar den sidstnævnte Institution

med bethdelige Døre fra det Offentliges Side faar et saa stort Opfyld som tilfattet ved det i indeværende Rigsdagssamling fremsatte Forslag til Lov om anerkjendte Sygekasser, ved hvilken der vil blive givet Befolkningen en let tilgængelig Afgang til paa fuldbyrdig Maade at sikre sig mod paa Grund af Sygdom at falde Fattigvæsenet til Byrde, og naar den yderligere Beqvæstiggelse, der ved § 65 i nærværende Lovforslag tilstaaes dem, der have benyttet sig heraf, tages i Betragtning. Ved i særlig Grad at behandle Sygehjælp anderledes end anden Fattighjælp modvirker man ogsaa Sygekassernes Fremgang og virker hæmmende paa den frivillige Velgjørenhed. Desuden vil der for en Del raades Bod paa Savnet af Reglerne i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 jfr. Pl. af 29. Decbr. 1829 ved Bestemmelsen i § 43 Tit. b. om, at Opføldskommunens Udlæg til Væger og Forbømdre ikke kan forlanges refunderet af Forsørgelseskommunen og saaledes ikke heller afbryder Erhvervelse af Forsørgelsesret — en Bestemmelse, der forsaavidt gaar videre end de førstnævnte Regler, som den ikke er knyttet til visse Betingelser i Henseende til forudgaaende Ophold eller Tjeneste og ikke heller er begrændset i Tid. Endelig er i § 51 for Sygehjælpens Bedkommende Kommunernes Berettigelse til at forlange den Trængende hjemsendt særlig begrændset, og denne er saaledes paa fremtrædende Maade beskyttet imod en af de for ham mest følelige Ulemper af Fattighjælp.

Til Kapitel I.

De i §§ 2—8 foreslaaede Bestemmelser angaaende den andre Personer paahvilende Forpligtelse til at forsørge Trængende ere i alt Væsentligt stemmende med, hvad der maa anses for gjældende Ret. Hvad særlig § 2 angaar, bemærkes, at man ikke har fundet Anledning til at søge den bestaaende Lovgivning forandret derhen, at Forsørgelsespligten for Ægtefæller skal være gjenfaldig. Hvorvel det i og for sig maa siges at være naturligt, at Hustruen kommer Manden til Hjælp, naar han er i Træng, og hun er i Besiddelse af særlige Midler eller Indtægter, har man dog ment, at det, endog i Tilfælde af, at Ægtefættet ikke er ophævet ved Separationsbevilling, vilde stride mod Forholdets Natur at paalægge hende en ubetinget Forpligtelse til at forsørge Manden. Man har derfor indskrænket sig til i § 11, 1ste Stykke 1ste Punktum at optage en Bestemmelse om, at der under særlige Omstændig-